

Trời cũng thốt bài t đùa ngời, nng nhè nh rời c n bão l i đ n, nng qua bão s đ n, đó nh là đi u không th ch i c i c a t nhiên, tr c khi bão t i tr i s có nng b i hôm nay đang cu i tháng 11 đ u tháng 12 lúc mà nh ng c n bão hay p t i nh t.

Khi nh n đ c thông tin bão đang ti n đ n vào lãnh th Vi t Nam, m tôi bu n và tôi cũng ch ng vui m y, tôi và m nhìn nhau, c lúc nghe tin mùa m a bão t i tôi l i không làm ch đ c c m xúc, n c m t c th mà r i xu ng, r i đ n khi tôi c m nh n đ c trong chén c m tr a l n c v m n c a n c m t. B a c m th m đ y nh ng kí c tr v r i cũng đ m đ n trong lòng n i bu n man mác, tôi ph giúp m nh ng vi c linh tinh r i ng i bên bà nh mu n m t ph n nào xua tan đi b t n i nh ng i thân, m tôi y u đ u i l m nên tôi ph i m nh m . Ng i bên bà ch p lâu, tôi c m nh n khỏe m t cay ca

y
ch bi t âm th m nói “ L i bão n a r i”. Có nh ng đ n kí c đau th ng đ n m c không ph i ch nh ng lúc ta t nh m i nh đ n nó, m i nghĩ đ n nó mà ngay c khi ta đã th m m t và chìm vào gi c ng nh ng nó v n hi n lên.

Năm y, khi mùa m a bão l i s p t i, ba nói:

- Chuy n này ba ph i tranh th ra kh i đánh b t cá đ c bao nhiêu còn đ cho mùa đông t i đây ch không là c nhà ph i ăn m m, có khi c m m l i không có ăn. L n này ki m chắc đ c gì còn ph i mua m t cái ti vi đ t i l i m cho vui nhà.

Ba tôi nói nh v y, khuôn m t ông hi n rõ n i lo, ...r i ngày mai ông cùng bác T lên thuy n ra kh i. Ba tôi cùng bác T và nh ng anh em trong xóm r nhau ra kh i.

Chính lúc y tr i đ m bi th ng t i.

Ba tôi và m i ng i ra kh i ch a đ c bao lâu, t m ch ng 6-7 hôm, v y mà sau đó đài thông báo bão t i. Khi nghe tin trong lòng hi n lên n i b t an, run đ n n i ch ng dám ăn ch dám thay nhau canh tr c tin “ t t r i” t ng i thân c nh là giây phút khó ch u nh t lo l ng nh t, m i c m xúc b t an h u nh đ u đ n vào lúc này.

Hai tiếng trôi qua...ba...bốn... rồi cuối cùng nhận được tin tức tin tức báo an toàn từ bác trưởng thôn.

- Này mẹ đâu rồi?

- Dì mẹ con mẹ chỉ chạy ra vườn hái rau bác , tàu ba con và mẹ đi ngó sao rồi, con lo quá.

- Rồi rồi, mẹ đi ngó rồi rồi, bác chạy qua đây để báo tin này đây.

- Dì , con mừng quá bác !

Tôi cũng trông chờ nhất tin này, bác trưởng thôn nói với tôi rồi tranh thủ chạy qua nhà mẹ đi ngó xung quanh, vì chuyện này trong xóm tôi nhỡ ngó ra khi đi làm, lúc mẹ tôi bắt ngó rau vào, tôi nói:

-Mẹ ơi, chuyện tàu cá ba an toàn rồi. Ba nói không vào được đợt liên, bão đã tiến sát rồi, mẹ lo nhà cá cá thôn, ba nói vậy, bác trưởng thôn mẹ qua nói đây mẹ .

Nhưng,... Sau khi thông báo đã tất rồi không phải đây là lần đầu ba tôi gặp bão khi đang đi đánh cá, nhưng lần này cảm giác bất an trong lòng, nhưng lần khác khi nghe nói “ an toàn” tôi đâu cảm thấy như lần này thì...

Lúc này, không phải trong làng tôi ai cũng có tivi , nhà tôi không có, chỉ có nhà bác T và hai ba người là có , xóm tôi nghèo lắm.

Đêm hôm ấy, mẹ tôi qua nhà bác để canh trực tin, đài báo bão để báo vào khu vực tôi đang nên mẹ tôi tranh thủ chạy qua xem tin tức rồi về với tôi.

BÀI D THI S 18

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ 7, 15 Tháng 11 2017 07:42 -

- Mẹ ơi, đài báo bão lúc nào sẽ vào?

- Tối 2 hay 3 giờ nữa con à, con ra giúp mẹ chuẩn bị cái cửa thôi!

Tôi cùng mẹ chuẩn bị xong rồi vào nhà, hai mẹ con tôi nằm trên một tấm ván, rồi tôi thiu thiu ngủ lúc nào không hay, đến 2 giờ hơn tôi giật mình dậy khi lay cánh tay mẹ.

- Bão cửa thì sao mẹ?

Mẹ lấy tay xoa xoa trán tôi, rồi bà im lặng.

- Mẹ ơi hay là mẹ xem lên rồi, có khi có khi không phải.

Mẹ vẫn im lặng.

Trong lòng tôi, cảm giác bất an lại đến, tôi nằm im không ngủ được nữa, cứ trông cho trời mau sáng.

-Mẹ! trời sáng cho con qua nhà bác T để xem tin báo bão sao rồi nha, con cứ thấy lo lo mẹ à.

Mẹ tôi đáp:

-Ồ, trời sáng rồi qua.

Tôi cứ trông cho thời gian qua thật nhanh và tôi cứ liên tục xem giờ nhưng cũng không thấy bao, mà tôi cũng trốn trốn, chỉ mong cho thời mau sáng...

4 giờ...4 giờ 15...4 giờ 50...5 giờ...5 giờ 15, tôi cứ liên tục coi giờ nhưng vậy, cứ như không thấy thêm

nó a. Mà tôi run run cảm thấy chiếc đèn pin qua nhà bác Tuấn, tôi cũng vội chạy theo. Qua đến nhà tôi thấy bác Tuấn và mấy người đang hoảng loạn, có lẽ lúc này là lúc tôi muộn báo ngay lập tức để báo vào đây nhất vì có thể nó đi lệch hướng nó đi là nơi mấy người trong xóm và ba tôi đang trú ẩn đó, tôi nghĩ như vậy. Tín hiệu ở đây không nhận được. Một vài tiếng sau người trốn bị báo, họ nói chuyện báo đã đi hướng và họ đã mất tín hiệu để liên lạc, nghe tin mấy người như sụp đổ.

- Mami! Ba sao rồi?

Tôi hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nhưng ngay lúc này chỉ thốt ra được một câu như vậy.

Mấy người trong xóm chỉ biết khóc và trông chờ thông tin, mấy người tuy vậy nhưng nhất là lúc này. Bây giờ làm gì ngoài hi vọng như lúc này, chỉ có thể nói trong bóng râm: “ Mami! An toàn nha, mấy người đang sao hết cả”. Nên tránh trú ẩn thành tâm báo, nhưng chỉ cần thuyên ngoài kia sao chúng chỉ là chuyện báo mà nhận được 15 giờ tới 15 phút. Một liên lạc là nhưng gì họ thông báo, còn tôi hi vọng là nhưng đi có thể làm lúc này.

Và rồi, ba tôi mãi mãi ở biển, mấy người mãi mãi không về. Sinh ra ở vùng ven biển, chỉ đi cũng gần biển và biển. Biển là nơi tôi không cũng là nơi yên nghỉ của ba và nhưng người dân trong xóm.

Tôi muộn được tất cả những mất mát để vội đi nơi như thế nhưng ba, vội đi nơi xót xa cho nhưng người dân bỏ mình nơi biển cả mệnh mông. Sóng vỗ...